

in behandeling zijnde wetgeving inzake migratie zo snel mogelijk moet worden aangenomen. Aangezien dringend werk moet worden gemaakt van de eerste fase van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel, heeft de Commissie het Italiaanse voorzitterschap en de Raad haar steun toegezegd om ervoor te zorgen dat de onderhandelingen betreffende de twee nog in behandeling zijnde wetsvoorstellen zo vlug mogelijk kunnen worden afgerond, zeker binnen de nieuwe termijn die werd vastgelegd door de Europese Raad van Thessaloniki.

4. Een aantal lidstaten bestrijden illegale migratie door vreemdelingen te regulariseren die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er bestaan verschillende praktijken en procedures: sommige komen regelmatig voor en zijn niet gebonden aan een bepaalde termijn, terwijl andere eenmalig zijn, maar toch soms opnieuw worden opgestart. Er zijn geen precieze cijfers beschikbaar, maar uit een onderzoek van de ULB (Université Libre de Bruxelles) naar dergelijke praktijken in acht lidstaten⁽¹⁾ (België, Denemarken, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Italië, Nederland, het Verenigd Koninkrijk) is gebleken dat tussen 1973 en 1999 circa 1 845 000 illegalen zijn geregulariseerd. Sindsdien werden dergelijke programma's ook in Griekenland, Spanje, Italië, Luxemburg en Portugal ten uitvoer gelegd. De Commissie heeft geen precieze cijfers inzake het aantal regularisaties sinds 1999. Sommige lidstaten leggen toelatingsquota vast voor migrerende werknemers. Andere leggen algemene jaarlijkse maxima vast of sluiten bilaterale overeenkomsten met derde landen waarin per sector of in het kader van „groene kaart”-systemen of andere regelingen quota worden bepaald. Nog andere lidstaten werken niet met quota maar verstrekken vergunningen volgens procedures waarbij rekening wordt gehouden met de vraag op de nationale arbeidsmarkt. Momenteel heeft de Commissie geen volledige informatie over bestaande quota.

5. De lidstaten, en in sommige gevallen de onderwijsinstellingen zelf, bepalen in hoeverre onderdanen van derde landen toegang hebben tot programma's van de onderwijsinstellingen van de Gemeenschap. Toch heeft de Commissie op 7 oktober 2002, in het kader van het gemeenschappelijk immigratiebeleid, een voorstel ingediend voor een richtlijn betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op studie, beroepsopleiding of vrijwilligerswerk. Het is hierbij de bedoeling dat personen die onder de bevoegdheid van de autoriteiten voor toegang en verblijf van vreemdelingen vallen, makkelijker toegang kunnen krijgen zodra ze tot een onderwijsinstelling zijn toegelaten.

⁽¹⁾ Ph. De Bruycker, „Regularisation of Illegal Aliens in the European Union”, Brussel, Bruylant, 2000.

(2004/C 58 E/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2190/03

van José Ribeiro e Castro (UEN) aan de Commissie

(2 juli 2003)

Betreft: Visserij — Westelijke wateren — Verontruste publieke opinie in het vooruitzicht van de aangekondigde invasie van de Spaanse visserijvloot in de aan de Portugese kusten grenzende wateren

In aansluiting op de vorige vraag (E-2153/03⁽¹⁾) vestig ik de aandacht op nog een onafhankelijk artikel uit de Portugese pers over dit thema, waaruit ik de volgende passage citeer: „De visserijepisode herhaalt zich van tijd tot tijd, vanaf het begin van de Portugese toetreding tot de toenmalige EEG. Onze partners laten niet af. Ik herinner het mij nog goed: toen ons land nog aan het onderhandelen was over de voorwaarden voor de toetreding tot de Europese economische ruimte (waarbij het omvangrijke „pretoetredingssteun „binnenhaalde), zeiden de meest alerten in Brussel al dat de visserij de echte tegenprestatie van Portugal aan de communautaire partners zou moeten vormen.” Die zien er geen been in om geld naar Portugal te sturen, om hier en daar wat toe te steken, want met de visserij — dus met in de toekomst toegang tot de Portugese wateren — zullen zij rijkelijk worden beloond voor de steun die zij ons nu geven,„ heeft een in Brussel werkzame Portugese journalist mij in het begin van de jaren tachtig verteld. Met zo'n nationale rijkdom. Het wisselgeld dat onze collega's van de Gemeenschap hier telkens weer zullen komen opeisen. Natuurlijk, je kunt niet alleen maar incasseren, zoals ze ons zo vaak willen laten geloven ... Er komt een tijd van afrekenen. En er wordt afgerekend met wat wij aan waardevoels bezitten: dat is voor ons de zee. En er is immens veel zee. Spanjaarden, Nederlanders en Denen staan te trappelen om binnen te mogen varen. En dat met een indrukwekkende visserijmacht die, met de helft van de mankracht, het dubbele of het drievoudige opvist van wat de Portugezen doen. Wat een zegenrijke achterlijkheid die ons in staat stelt aan verse vis te komen om op te eten en om te verkopen en daarbij tegelijk in de zee redelijke visbestanden

„in stand te houden die in staat zijn zich volgens het natuurlijke ritme voort te planten. Iets wat allang niet meer bestaat in de zeeën van andere contreien die inmiddels door de visserijtechnologie en de commerciële bedrijvigheid van de” reuzen „zijn leeggevestigd. Iets wat nu in onze exclusieve 200-mijlszone dreigt te gebeuren, zodra al die Europese schepen hier komen binnenvaren. Dat te verhinderen, is niet alleen passen op onszelf en onze nationale rijkdom, maar het is bijdragen aan de instandhouding van een erfgoed dat aan de gehele wereld toebehoort en dat door ons, juist door die achterlijkheid, weinig of niet wordt bedreigd.” (Joaquim Fidalgo, Público, 18 juni 2003)

De heetgebakerde toon van dat artikel — die trouwens door de ernst van de kwestie volkomen begrijpelijk is — vind ik niet essentieel, en ik vraag aan de Commissie:

- Beseft de Commissie de sterke vijandigheid jegens de Europese Unie als zodanig, die door de onrechtvaardige en desastreuze behandeling van deze kwestie in brede sectoren van de lidstaten kan worden tweegebracht, in het bijzonder bij de Portugese publieke opinie?
- Beseft de Commissie dat niemand zomaar over zich heen kan laten gaan dat, onder het voorwendsel van een alleen maar schijnbare „gelijkheid” en een zogenaamde „non-discriminatie”, aan de Portugese visserijsector en de 200-mijlszone langs de Portugese kusten, een regime wordt opgelegd dat, alles in aanmerking genomen, gezien het zoveel jaren onder impuls van de Unie en de Gemeenschappen gevoerde beleid, in feite discriminerend zou zijn jegens de Portugezen?
- Hoe reageert de Commissie op beschuldigingen dat de openstelling van die wateren een ernstig gevaar vormt voor de Portugese en communautaire visbestanden die met zoveel zorg in de loop van de tijd op voorbeeldige wijze zijn behoed, met zware economische en sociale lasten welke uitsluitend door de vissers en de visserijsector van Portugal zijn opgebracht?

(¹) PB C 51 E van 26.2.2004, blz. 210.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(1 augustus 2003)

In antwoord op schriftelijke vraag E-2153/03 van het geachte parlementslid heeft de Commissie reeds gewezen op het algemene grondbeginsel van het gemeenschappelijk visserijbeleid dat communautaire vissersvaartuigen gelijke toegang hebben tot de wateren voorbij twaalf zeemijl vanaf de basislijnen, en heeft zij uitgelegd waarom de overgangsregeling voor de Portugese continentale wateren in ICES-zone IX (ICES = Internationale Raad voor het Onderzoek van de Zee) niet kan worden gehandhaafd.

Het gemeenschappelijk visserijbeleid dat de Gemeenschap op grond van artikel 37 van het EG-Verdrag heeft vastgesteld, is gericht op een duurzaam beheer van de visserijhulpbronnen. Volgens het gemeenschappelijk visserijbeleid worden alle onder de soevereiniteit of jurisdictie van de lidstaten vallende wateren met uitzondering van de wateren die grenzen aan de in bijlage II bij het EG-Verdrag genoemde landen en gebieden overzee, als communautaire wateren beschouwd. Omdat Portugal een lidstaat van de Gemeenschap is, zijn ook de Portugese wateren communautaire wateren net als de Deense, Spaanse of Nederlandse wateren. In de communautaire wateren worden de instandhoudings- en andere maatregelen voor de visserij volgens de communautaire procedures genomen, zulks op basis van het niet-discriminatiebeginsel net als op alle andere communautaire beleidsterreinen.

De Commissie kan het geachte parlementslid verzekeren dat zij zich in de Portugese wateren evenzeer voor het behoud van de visserijhulpbronnen inspannt als in welke andere zone van de Gemeenschap dan ook. Eventuele instandhoudingsproblemen in de Portugese wateren moeten immers worden aangepakt met op communautair niveau vastgestelde instandhoudingsmaatregelen. Het gemeenschappelijk visserijbeleid verschaft ons de adequate instrumenten voor dit doel. De Commissie is altijd bereid om beweringen over dergelijke kwesties te onderzoeken en welke noodzakelijke maatregelen dan ook te nemen. Zij denkt echter niet dat het doel van instandhouding kan worden bereikt door vaartuigen uit andere lidstaten gewoon de toegang tot de betrokken visgronden te ontzeggen.

Ten slotte betekent de opheffing van de eerdere verdeling van ICES-zone IX, waar het overgrote deel van de Portugese continentale wateren zich bevindt, niet dat in deze zone nieuwe vangstquota zullen worden geopend voor andere lidstaten. Het gevolg van die opheffing is gewoon dat lidstaten die reeds over vangstquota in zone IX beschikken, de betrokken vis zullen kunnen vangen op welke plaats dan ook in die hele zone met uitzondering van de wateren binnen twaalf zeemijl vanaf de kust, die voor plaatselijke visserij gereserveerd blijven.